

namnet **kirmutr** har **r** alldeles formen av **ŋu**, blott av en obetydlig krökning av bistaven på det ställe, där mellanstreckt skulle vara, kan man sluta, att **r** är åsyftat. Därefter följer övre pricken av ett kolon, den nedre har ej fått rum på grund av en korsande slinga. Övriga kolon hava prickarne nära varandra. På ett vittrat ställe följer **auk**. Ut i **anutr** äro **an** skadade, av **tr** finnas bistavarne men av **stavarne** blott 2 cm uppifrån. Verbet till **pir** är **ristu**, icke ***rispu**, dettas objekt **sten**, icke ***spin**; pricken på **e** förefaller huggen; på det verkliga **p** i **pisa** går bistaven in i stavens fot. Ut i **iftr** åter saknar **i** prick. I **suta** lutar övre staven till **h s** åt vänster. Det följande ordet är **faur**, en felristning för ***fapur**; det saknade **p** finnes ingenstädes tillsatt. Ut i **biarki** utgår staven av **r** från foten av **a** och bistaven mynnar in i **k**. Ordet 'själ' är ristat **saul** och följes på ormens stjärt av: **has**, som icke efterföljes av något skiljetecken.

Inskriften är alltså följande:

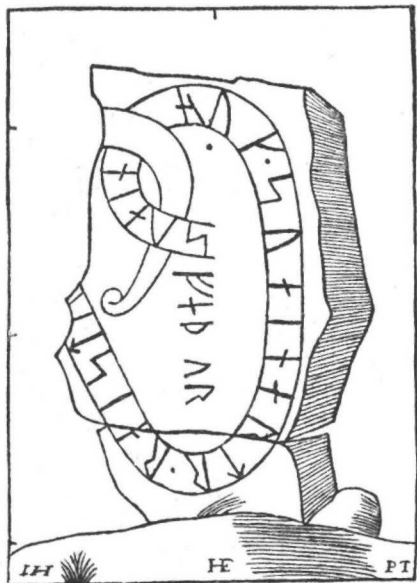
kirmutr · auk : anutr : pir : ristu : sten : pisa : iftr : suta : faur : sin : biarki : kup saul På ormens
 5 10 15 20 25 30 35 40 45 50 55
 stjärt: : **has**
 60

Översättning: Germund och Anund de reste denna sten efter Sote, sin fader. Frälse Gud hans själ!

100. Ringarums kyrka, Ringarums sn, Hammarkinds hd.

Pl. XXXIII. Fig. 2.

Litteratur: B. 925; L. 1123; W. 56; Peringskiöld, *Mon.* VII; Broocman, *Beskr. öfver Östergötland*, s. 334; P. A. Säve, *ATS.* II, s. 112; C. F. Nordenskiöld, *Reseber.* 1885, IV, s. 59, teckn. s. 60.

B. 925.

Peringskiölds uppgift om runstenen lyder: »på Ringarums Kyrkeäng, kallat Ringsteen», Broocman säger: »på Sörby Oppegårds ägor Öster ifrån Kyrkan». P. A. Säve och Nordenskiöld funno den liggande i vapenhuset till kyrkan. Vid mitt besök 1903 och 1904 låg den invid norra portstolpen till norra porten å kyrkogårdens västra mur med inskriftsidan uppåt. C. F. Nordenskiöld uppger s. 60, att stenen ursprungligen lærer legat på »Kappelen», en backe, där först kapellet eller kyrkan var ämnad att byggas, därifrån flyttats av en bonde i Söderby till denna gård för att användas till bro vid ladugården, som dock sedan återförde runstenen till kyrkan. B. 925 visar stenen brusten i två stycken, nu finnes blott det större i behåll.

Ämnet är granit. Höjden är 1 m, bredden i storändan 65 cm, i lilländan 56 cm. Slingans bredd är 9—11 cm.

Ristningen är ställvis otydlig. I första ordet **suain** äro stavens topp och bistavens ändar fullt tydliga i **a**, runan för övrigt skadad genom avflagning, vilket ock är fallet med **n**, varav eg. blott spetsen av h. bistaven är i behåll. Ordet »och» är ristat **nuk**; B. 925 visar därefter en punkt, som nu ej kan fastställas. I **suainal[tr]** är stenen avslagen nedanför **l**, dock synes nedtill 4 cm av **t**.

Å högra sidan är det första synliga 2 cm av foten till **a** i **[ra]istu**, av vars **u**, såsom redan i B. 925, blott nedra hälften är i behåll med staven lutande åt höger, vilket ock är fallet i övriga **u**.

På stenens mittyta utom slingan står **fapur**, och av dennes namn finnes slutrunan **l** i behåll i slingan nedom **u** i **suain**.

Med de från B. 925 hämtade runorna inom [] är inskriften alltså följande:

suain nuk suainal[tr · ra]istu — —l fapur
 5 10 15 20 25

Namnet **suainaltr** motsvarar *Svenaldus de Rutuvik Vbott*. SD. IV, 646 (1339, afskr.).

Översättning: Sven och Svenald reste (denna sten efter —l, sin) fader.

101. Skinberga (Skönberga) prästgård, Hammarkinds hd.

Pl. XXIII. Fig. 3 (efter E. Ihrfors).

Litteratur: E. Ihrfors, *Ostrogothia sacra*, s. 41, teckn.

De två bitar av en runsten, som E. Ihrfors avbildat i *Ostrogothia sacra*, lägo enligt hans meddelande på 1870-talet som förstugubro i kyrkoherdens arrendatorsbostad. Vid mitt besök 1907 kunde styckena icke återfinnas. Socknen kallas ock Skönberga.

Det ena stycket innehåller runorna — **litu · kiar** — 'lätö göra', det andra: **· iskii** —, vilka troligen tillhöra ett namn, sannolikt, såsom Ihrfors föreslår, *Æskil*.

102. Kaga prästgård, Hanekinds hd.

Pl. XXXIV. Fig. 1.

Litteratur: W. 91; P. A. Säve, *ATS*. I, s. 82, teckning; C. F. Nordenskjöld, *Östergötlands fornminnesför. tidskr.* I, s. 18, teckning; *Reseber.* 1870, s. 25, teckn. pl. I; E. Ihrfors, *Ostrogothia sacra*, s. 30, teckning.

Enligt P. A. Säve anträffades runstenen 1860, liggande omvänd i prästgårdstrappan. Säve har blott avtecknat den hälft av stenen, som innehåller inskriftens början och slut. Nordenskjöld uppger, att båda hållarne varit använda till trappsten. Genom adj. K. A.